

# De ce aștept cu nerăbdare 15 septembrie

Când eram copil așteptam ziua de 15 septembrie cu nerăbdare, cu emoție, cu bucurie imensă. Se sfârșea vara, se termina vacanța, începeau toamnele lungi, dar eu eram fericită că mă întorceam la școală. Îmi plăcea uniforma, numărul matricol cusut pe ea, cordeluța albă obligatorie, ghiozdanul plin, caietele noi pe care scriam cu grijă (și nu doar pe prima pagină), adoram compunerile cu tema "Cum ați petrecut vacanța de vară?", chiar dacă, de cele mai multe ori, scriam despre aceleași locuri, de la țară, Mintiu sau Tăure, despre aceiași oameni, aceiași prieteni de joacă, însă nu mă repetam niciodată. Fiecare vară era, pentru mine, unică și irepetabilă. Îmi plăcea când ne adunam toți în careu, în curtea școlii, și profesorii ne dădeau salutul de bun venit. Îmi plăceau buchetele de flori pe care le dăruiam învățătoarelor, în prima zi de școală, și îmi plăcea să o văd pe mama, întorcându-se acasă cu brațele pline de flori. Când i-am dat lui Matei să le ducă flori învățătoarelor, în prima zi de școală, l-au privit toți cu nedumerire, gestul lui părea mai degrabă o încercare de a intra în grațiile învățătoarelor, iar Matei s-a simțit stânjenit. A trebuit să le explic că, la noi există acest obicei, la care eu țin mult, și că e doar o formă de respect și, nicidecum, o încercare de corupere a învățătoarelor. Până la urmă, e și un mod de a da o notă festivă unei zile care, în școlile italienești, e mult prea anostă.

La părinții mei, la Bistrița există, încă, biroul pe care mi-am tocit eu coatele și, acum, Matei își face temele de vacanță, când mergem vara acasă. O dată a găsit o sticlură cu cerneală și m-a întrebat la ce se folosește... Urăsc să-i răspund "pe vremea mea...", pentru că detest să mă simt o specie de dinozaur pe cale de dispariție. Dar mirosul de cerneală

face parte din acele mirosuri capabile să-mi stârnească amintiri înduioșătoare... și nu eram o tocilară la școală. I-am dat un stilou cu cerneală și sugativă și a încercat să scrie, a decretat, rapid, că, fără îndoială, preferă pixul. Nu știe el ce pierde: stilourile chinezești pe care părinții ni le făceau cadou la începutul școlii, călimările cu cerneală, degetele noastre negre, sugativa salvatoare, petele de cerneală de pe uniformă...paginile caietelor care-ți tăiau respirația, la propriu și la figurat...sunt amintiri care nu m-au abandonat niciodată, sau pe care nu le-am abandonat eu, pentru că fac parte din mine, sunt indispensabile. Le cunoaște prea bine și fiul meu, iar când încep o frază cu "Io, alla tua età", "eu, la vârsta ta...", nu mă lasă să termin, "știu, erai cu cheia la gât, mergeai singură la școală, îți făceai temele singură, îți încălzeai mâncarea singură, îți făceai curat în cameră etc, știu, mama, mi-ai povestit toate astea de o mie de ori, dar vreau să-ți reamintesc că tu trăiai în comunism". Nu pot să mă lansez cu el în polemici socio-istorice și nici nu pot să-i mărturisesc că mă simt "ratată", ca mamă, tocmai pentru că am devenit "mai napoletancă decât napoletancele" (asta o spun prietenele mele, italience, nu eu) și nu i-am dat, nici pe departe, educația de care am avut eu parte.

Am devenit ceea ce italienii numesc, metaforic, "mamma chioccia", "mama cloșcă", iar fiul meu e un "mammone", un "mămos", dar nu afectiv vorbind, pentru că nu mă umple de tandrețuri și declarații de amor, ci e dependent de mine, nu are aceeași autonomie sau același simț al răspunderii pe care îl aveam eu la vârsta lui. Sunt hiperprotectivă și omniprezentă, nu reușesc să fiu dură cu el, am sentimentul că, dacă l-aș educa altfel decât o fac toate mamele din jurul meu, s-ar simți fragil și vulnerabil. În ceea ce privește școala, însă, reminiscențele din educația mea rigidă și exigentă, ies la suprafață: vreau ca Matei să fie cel mai bun și nu accept nici un fel de compromis sau scuză. Nu sunt niciodată mulțumită și îi cer mereu mai mult, fac exact ceea ce mi-am promis că nu voi face niciodată cu copiii mei, atunci

când o făcea mama mea cu mine. Sunt intransigentă și necruțătoare cu Matei, atunci când e vorba de școală și prietenele mele îmi reproșează că sunt prea aspră, iar fiul meu îmi spune că tot ceea ce face el nu e niciodată suficient pentru mine.

Nu știu dacă (și) din această pricină, dar fiul meu nu așteaptă absolut deloc să înceapă școala. Pentru el începutul școlii înseamnă doar despărțirea de prietenii de peste vară și de timpul privilegiat, care nu intră în nici o unitate de măsură. Nu e nerăbdător să-și scrie numele pe caiete sau pe manuale sau să-și pregătească ghiozdanul seara și l-am amenințat că, de data asta, nu o să-l mai ajut! Recunosc, uneori îi pregăteam eu seara ghiozdanul și știu că mama o să fie dezamăgită de mine când va citi asta.

Mi-a spus că e nerăbdător, însă, să scrie compunerea despre vacanță. Vrea neapărat să le povestească tuturor cum au fost cele trei zile de școală în România, pe care le-a făcut în luna iunie, la Bistrița, la școala în care a predat bunica. Le va povesti că există pauză după fiecare oră (și nu doar o singură pauză, la 10.30, cum are el), că fac educație fizică în sala de sport sau pe terenul de fotbal din curte (iar el nu are, la școală, teren de fotbal în curte, sala de sport e închisă de 15 ani și, ca atare, nu face educație fizică), că s-a împrietenit imediat cu copiii, cu care a vorbit numai românește, că a mers cu ei în pauza mare la chioșcul din școală și i-au cumpărat pufuleți (cei mai buni pe care i-a mâncat vreodată), că ar fi vrut să meargă cu ei în excursie, în Moldova, la mănăstiri, două zile, dar că eu nu l-am lăsat, pentru că mamele nu puteau să-i însoțească pe copii. Nu are rost să vă spun cum m-au privit profesoarele, când le-am întrebat dacă nu pot să merg și eu în excursie cu ei...Cum m-a privit mama, bănuiesc că vă imaginați. Am fost în prima tabără la mare, la 8 ani, am stat două săptămâni, am plâns în fiecare zi pentru că vroiam să mă întorc acasă, iar profesoara care ne însoțea mă lăsa să vorbesc cu mama, la telefon, pe ascuns,

pentru că îi era milă de mine...așadar, pe Matei nu l-am lăsat să meargă în excursie. Îmi place să cred că ar fi murit de dorul meu , în cele două zile departe de casă...